

**פרשת חיי שרה
כיתות א' - תשע"ה**

"תלמוד תורה" כלל חסידי
מודיעין עילית

"גַּעְצַל הָעֵגְלוֹן". יְהוּדֵי פְּשׁוּט הָיָה, וּמִיָּמָיו לֹא זָכָה לִלְמַד תּוֹרָה. בְּגִיל צָעִיר הִתְיַיְתֵּם מֵהוֹרָיו, וְהוֹכֵרַח לִשְׂאת בְּעַל פְּרִנְסַת הַמִּשְׁפָּחָה. אֲךָ לַמְּרוֹת עֲבוּדָתוֹ הִקְשָׁה הָיָה תְּמִיד נֹחַ לַבְּרִיּוֹת וּמַעֲוֹלָם לֹא הִתְלוֹנֵן בְּאֶזְנֵי אִישׁ. בְּשִׁקְטָה הָיָה מְנַהִיג אֶת סוּסָיו, הֲרַתּוּמִּים לַעֲגֹלַת עֵץ מִיוֹשָׁנָה, וּבָעֵת הַנִּסְיָעָה הָיָה מִבֵּית בְּהִתְפַּעְלוֹת בְּהֵדָר הַבְּרִיָּאָה.

חֲבוּרַת חֲסִידִים מַחֲסִידֵי הַ"חוּזָה מְלוּבָּלִין", בִּקְשׁוֹ "מַגְעֲצַל הָעֵגְלוֹן" שִׁיקָחָם אֶל הָרַבִּי וְגַעְצַל נִעְנָה לָהֶם בְּשִׂמְחָה.

כְּשֶׁנִּכְנְסָה הָעֵגְלָה לְשַׁעְרֵי הָעִיר לִוְבָּלִין. שָׁלְמוֹ הַחֲסִידִים לַגְעֲצַל עֲשָׂרָה רוֹבְלִים וְלֵאחֶר מִכֵּן יָרְדוּ מֵהָעֵגְלָה וּמֵהָרֹץ לַעֲבֹר בֵּית מִדְּרָשׁוֹ שֶׁל הָרַבִּי. טָרַם הַסְּפִיקוֹ לְהִתְרַחֵק וְהִנֵּה הֵם שׁוֹמְעִים אֶת הָעֵגְלוֹן קוֹרֵא אַחֲרֵיהֶם וּמִבְּקָשָׁם לַעֲצוֹר.

"בְּבִקְשָׁה מִכֶּם", בִּקֵּשׁ בִּקּוֹל תַּחֲנוּנִים, "הַזְכִּירוּ אֶת שְׁמִי לְבָרָכָה לִפְנֵי הָרַבִּי, גַּעְצַל בֶּן גִּיטֵל" דְּמַעוֹת לַחֹת נִקּוּוֹ בְּעֵינָיו.

בְּהִתְרַגְּשׁוֹת רַבָּה נִכְנְסוּ הַחֲסִידִים לַחֲדָרוֹ שֶׁל הָרַבִּי, וּמָסְרוּ לוֹ אֶת כָּל פִּתְקָאוֹת הַ"פְּדִיוֹן נֶפֶשׁ" שֶׁלָּהֶם, וְשֶׁל כָּל מִי שֶׁמָּסַר לְיָדָם, כְּדִי לְמַסּוֹר לְרַבִּי. בֵּין הַפִּתְקָאוֹת צִיָּנוּ לְבִקְשַׁת בְּרָכָה גַּם אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הָעֵגְלוֹן.

"החזקה" עבר בעיניו הקדושות על כל אחת ואחת מהפתקאות, עד שהגיע לשמו של העגלון. פתאם נהרו פניו והוא קרא: "נשמתו של אדם זה מאירה וזורחת עד מאד. הגידו נא לי מיהו".

הביטו החסידים בפליאה זה בעיני זה, עד שאחד מהם השיב לרבי, כי איש פשוט הוא בתכלית, והוא העגלון שעמו הגיעו ללובלין. "בכל זמן היכרותנו עמו לא ראינו עליו כל דבר מיוחד", הוסיפו.

שתק הרבי ולא ענה דבר, והחסידים יצאו מן החדר בחדת קדש. עיפים ורעבים היו מעמל הדרך, אך דברי רבם בדבר העגלון העסיקו את מוחם ולא נתנו להם מנוח. הם הבינו כי יש דברים בגו, והחליטו יחדו לצאת ולחפש את געצל ברחובות העיר, ולנסות לדובבו שמא יאמר להם דבר שיבהיר מעט את כונת הרבי.

זמן מה סובבו בעיר, עד ששמעו לפתע קולות זמר ושירה חזקה בוקעים מאחד הבתים. "ודאי שמחת חתנה נחגגת שם", אמרו החסידים וקרבו למקום. והנה מה רואות עיניהם? במרכז מעגל גדול רוקד לו געצל העגלון בעינים עצומות, מפזז ומכרכר לכל צד, ועל פניו נסוכה נהרת שמחה בלתי רגילה.

"מִזֵּל טוֹב!", נִגָּשׁוּ אֵלָיו הַחֲסִידִים בְּקִרְיַת שְׁמֹחָה.
"וְדַאי חֲתָנָה זֹאת הִיא שֶׁל בֶּן אוֹ בֵּת קְרוֹבִיךָ, הֲלוֹא כֵּן?",
שָׁאַלוּ.

"דוֹקָא לֹא", עָנָה גַּעְצָל בְּמִידַת מָה שֶׁל שׁוֹבְבוֹת. "אִינִי
קְרוֹבָם וְגַם לֹא הִכְרַתִּי אֶת הַחֲתָן וְהַכֹּלָה כָּלֵל. אֲךָ מָה יֵשׁ
לָנוּ לְהֶאָרִיךְ, עוֹד מַעֲט הֶרְקוּדִים יִתְחִילוּ שׁוֹב, עָלֵינוּ
לְהַזְדַּרֵּז". הַחֲסִידִים לֹא הָיוּ מוֹכְנִים לוֹתֵר, וְהַפְצִירוּ בּוֹ
רְבוֹת עַד שֶׁנֶּאֱמַר לְסַפֵּר לָהֶם אֶת מָה שֶׁאַרְעָה.

"בְּלֻכְתִּי הַיּוֹם בְּרַחוּבוֹת לוֹבְלִין", הֵחֵל לְסַפֵּר, "שְׁמַעְתִּי
קוֹלוֹת זֶמֶר וְשִׁמְחָה, וּמִשׁוֹם שֶׁחֲשָׁקָה נַפְשִׁי בְּמַעֲט
שִׁמְחָה וְלִגְימָה שֶׁל מְצוּהָ, צָעַדְתִּי לְעֵבֶר הַקּוֹלוֹת, עַד
שֶׁהִגַּעְתִּי לְבֵית הַזֶּה. הַתְּבַרֵּר לִי כִּי חוֹגְגִים כָּאֵן חֲתָנָה
שֶׁל מְצוּהָ מִמֶּשׁ, לִיתוּם וְלִיתוּמָה. הַתִּישְׁבְּתִי וְהֶאֱזַנְתִּי
לְצִלְלִי הַתְּזַמְרֵת הָעֶרְבִים, וּפִתְאֻם הִבְחַנְתִּי בְּכֹלָה
הַיּוֹשֶׁבֶת בְּפֶאתֵי הַבַּיִת וּמִמְרָת בְּבִכִּי. בְּצַד אַחֵר נִרְאָה
הַחֲתָן, כָּלוּ כּוֹעֵס וְרָגֵז, וְסָבִיב שְׁנֵיהֶם הַמֶּלֶה שֶׁל אֲנָשִׁים
טוֹבִים, הַמְּנַסִּים לְדַבֵּר עַל לֵבָם.

"הַתְּקַרְבְּתִי וְשֶׁאֲלַתִּי בְּמָה מְדַבֵּר, וְעָנֵנוּ לִי כִּי בֵּין הֵיתוּם
לְבֵּין הֵיתוּמָה הַסֶּכֶם, קָדָם שֶׁהִחְלִיטוּ לְהִשְׁתַּדֵּךְ, כִּי הִכְלָה
תִּקְנָה לַחֲתָן טְלִית יִקְרָה חֲדָשָׁה וּמַעֲטָרֶת, בְּשׁוּי עֲשָׂרָה
רוֹבְלִים. הִגִּיעַ יוֹם הַחֲתָנָה וּלְנִעֲרָה עֲדִין לֹא הָיָה הַכֶּסֶף
הַדְּרוֹשׁ לְקִנְיַת הַטְּלִית. הַחֲתָן הוֹדִיעַ כִּי לֹא יִכְנַס לַחֲפָה
עַד אֲשֶׁר יִקְבֹּל אֶת הַטְּלִית שֶׁהוֹבְטָחָה לוֹ.

"ראיתי שֶׁלֹא עֲזָרָה מִיִּדֵּי עָלוּל בְּנִין זֶה לִפְל בְּטָרָם
הוּקָם. בְּלִבִּי גִמְלָה הַחֲלָטָה לָתֵת אֶת עֲשֶׂרֶת הָרוּבָלִים
שֶׁקִּבַּלְתִּי מִכֶּם בְּעֶבֶר קִנִּית טְלִית חֲדָשָׁה וּמֵהֲדָרַת
לַחֲתָן. לְנֶגֶד עֵינֵי עָלָה זְכָרוֹן יְלָדֵי הָרַעֲבִים וְאִשְׁתִּי
הַמִּמְתִּינָה לְמַעַט הַכֶּנֶסֶה, כְּדֵי לְשַׁלֵּם לְבַעֲלִי הַחֲנוּיוֹת
שֶׁמֶהֱם הִיא קוֹנָה בַּהֲקָפָה, אֶךְ גָּבַר בִּי רָגֶשׁ הָרַחֲמִים,
לַעֲזֹר בַּהֲכָנַסֶת כָּלָה יְתוּמָה לַחֲפָה. בְּמַהֲרֹת הוֹצֵאתִי
אֶת עֲשֶׂרֶת הָרוּבָלִים וּמִסְרָתִים לְיַדִּי הַשּׁוֹשְׁבִינִים.

"בְּרָגַע זֶה אֲוִירַת הַשְּׂמֵחָה חֲזָרָה וְהַחֲפָה הַתְּקִימָה כָּדַת
מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל. אִם כֵּן, הֲלֹא תִבְּיֵנו", סִיִּם הָעֵגְלוֹן
לְחִסְדִּידִים שֶׁשָּׁמְעוּ אֶת סְפּוּרוֹ פְּעוּרִי ~ פֶּה, "כִּי יֵשׁ לִי חֶלֶק
בְּשִׂמְחָה זוֹ, וּמִשׁוּם כֶּךָ רִקְדָּתִי וְשִׂמְחָתִי בְּכָל נִימֵי נַפְשִׁי".

עֵתָה הִבִּינוּ הַחִסְדִּידִים אֶת עֵמֶק כּוֹנֵת רַבָּם בְּדִבְרֵי נִשְׁמָתוֹ
הַזּוֹרַחַת וּמֵאִירָה שֶׁל גֶּעְצָל הָעֵגְלוֹן....